

Zriktana za umret

Kratka priča

MARKO GREGUR

Dubravka Crnić oko podneva je ušla u frizerski salon. Sva četiri radna mjesta bila su zauzeta, kao i tri od četiri stolice u prostoru za čekanje. Gužva ju nije smetala, nikamo joj se nije žurilo. Imala je vremena čekati smrt. Osim toga, upravo se vraćala sa sastanka od kojeg je puno očekivala i dobra bi se volja iz nje teško istisnula čak i kakvim pristojnijim gusjeničarom. Sjela je i listala frizerski časopis, tražeći nešto moderno, nešto bolje od ovog plasta sijena koji je nazivala repom.

„Recite, što ćemo napraviti?“, pitala ju je najmlađa frizerka, Anja.

„Ovo“, rekla je i prstom pokazala na smeđu bob frizuru.

Dva mjeseca ranije Dubravka Crnić bila je nesretna, čangrizava baba. Sa 62 godine, deset je godina bila udovica i osam godina umirovljenica. Najzubbudljiviji trenutak dana bio bi kad bi riješila sudoku na predzadnjoj strani novina. Ostatak dana uglavnom bi provela na kauču pred televizorom. To je bilo dobro za njezine noge, koje su strašno oticale, kako je govorila prodavačici cipele. Je, Crnićka je bila fest jaka žena, široka kao obzor u vesternima prije odlučujućeg dvoboja. Onda je jednog jutra vidjela članak u novinama i telefonom došla do gospođe o kojoj je u njemu bilo riječi. Postala je model. Krenula je na dijete i počela vježbati. Išla je na tretmane protiv celulita. Čak je bila i kod estetskog kirurga i raspitivala se o nekim sitnijim korekcijama. Dala si je u zadatak da isteše tijelo. Ipak će pozirati gola.

„Spremate se za godišnjicu mature?“, pitala je Anja.

Dubravka se nadala ovom pitanju. Što vrijedi dobra vijest ako je nemaš s kime podijeliti?

„Ne“, rekla je s osmijehom. „Nešto drugo je u pitanju, ali ne želim se hvaliti.“

„Zašto ne? Prave stvari zbog skromnih ljudi uvijek ostanu u pozadini, a slušamo samo hvalisavce“, Anja je imala deset godina staža u struci i znala je što se postoji.

„Ma ništa“, kaže Dubravka i odmahne rukom.

Anja je mislila da si je ženska našla tipa. Bogatog, koji će ju za koji dan odvesti na neku egzotičnu destinaciju.

„Putujete nekamo?“

„Ne, ni govora“, odgovori Dubravka i zašuti. Ipak, učini joj se da bi Anja mogla odustati pa otvori dušu: „Dolazi me snimati televizija!“

Rekla je to glasno jer su radili fenovi. Bila je zadovoljna učinkom tih riječi.

Prespojili su poziv i Dubravka je osjećala nervozu u želucu.

„Željela bih vam dati svoje tijelo na raspolaganje“, rekla je nespretno čim se žena javila.

Madam se nasmijala dubokim glasom.

„Mnogi bi vam bili zahvalni“, rekla je.

Dogovorile su sastanak za sutra. Dubravka je bila budna čitavu noć. U šest sati već je bila u kupaonici i prala kosu, a u sedam se počela oblačiti. Tražila je odjeću kojom bi prikrla nedostatke. Bojala se kako će žena reagirati na višak kilograma. U osam je bila spremna i čekala jedanaest sati da krene.

Prije nego je otvorila vrata na koja ju je uputila mlada djevojka, popravila je maramu koju je omtala oko vrata, pokucala i prestrašeno ušla. Pokazalo se da je strah bio neopravdan. Žena je bila susretljiva i činilo se da je sretna što je Dubravka došla. Kao da se bojala da bi mogla odustati. Ponudila je Dubravki da sjedne pa su malo čavrljale. Žena, koja se zvala Anđela, rekla je da je lijepo od nje što je spremna dati svoje tijelo (drugim riječima, dakako).

„Recite, jeste imali kakve bolesti?“, pitala je Anđela diskretno.

„Ne“, Dubravka se smela makar je očekivala takvo pitanje.

„Mums?“

„Ne. Imala sam vodene kozice.“

Anđela upiše odgovor.

„Spolne bolesti?“

„Ne“, Dubravka se zacrveni.

„Znate, to bi bilo nezgodno.“
 „Dakako.“
 „Ne mislim sad na nekakve uši ili slično, nego, znate...“
 „Dakako, dakako!“
 „Znači ništa?“
 Dubravka kimne glavom i Anđela opet nešto zapiše.
 „Neke maligne bolesti?“
 „Ništa.“
 „U redu“, kaže Anđela zadovoljno kimajući.
 „Nije da je važno“, dodala nehajno.
 Anđela je potom rekla Dubravki da slobodno pita sve što je zanima.
 „Samo nemojte pitati za plaću!“, kaže i obje se žene nasmiju. „Ili mirovinsko! Ne znamo kako to riješiti!“
 Dubravka se zatim kratko pravila da razmišlja.
 „Trebam li smršavjeti?“
 Anđela se opet osmjehne i pokaže savršene zube. Dubravka poželi iste takve.
 „Ne. Barem ne što se tiče nas“, odgovori Anđela.
 Dubravka se dvoumila, ali je ipak postavila pitanje o kojem je od sinoć razmišljala.
 „Mogu li ih vidjeti?“
 „Koga?“
 „Pa vaše, ovaj“, zastane i naglasi riječ: „modele.“
 „Morala bih provjeriti jesu li zauzeti. Znate, imamo ih samo troje pa je stalno gužva.“
 „Čula sam da je najstariji kod vas već 15 godina?“
 „Je, vrijeme leti. Još k tome je riječ o muškarcu. Ali Stojko se sjajno drži“, kaže Anđela ustajući i naljuti se na sebe što se tako zaletjela s imenom.
 Dubravka pomisli kako će nju zvati Masna ili Gnjecava.
 „Za koju emisiju će vas snimati?“, pita frizerka.
 „Nisam sigurna. Moguće je da će prilog pustiti i u modnoj i u znanstvenoj emisiji“, slabo slaže Dubravka.
 Kad ju je Anđela nazvala i rekla da bi ju snimili kako bi pokušali dobiti još *modela*, bila je previše uzbuđena da pita o kojoj se emisiji radi.
 „Kako to?“, pita Anja i uključi sušilo.
 „Pa, ja sam vam model“, ponosno će Dubravka.
 Da model! Prototip, pomisli Anja.
 „Za što?“
 „Teško je to ovako na brzinu objasniti.“
 Dubravki se slava dopala. Naježila se od pomisli da bi mogla trajati vječno. Tad joj na pamet padne sjajna ideja – prodat će grobnicu, supruga

prebaciti njegovim starcima (evo mu njegove mamicе) i kirurški odstraniti višak sala s trbuha, a moglo bi ostati i za zatezanje lica. Grob je na fenomenalnoj poziciji.

Mogla ih je vidjeti kroz staklo. Jedna je djevojka stajala kraj Stojka i stavila ruku preko usta, dok ga je druga dirala po trbuhu. Čovjek se stvarno dobro držao, lice mu je bilo sasvim mladoliko. Prešla je pogledom preko prve žene – ništa posebno. Obična, neugledna žena. Tko zna gdje su je nabavili. Možda u kakvoj ludari ili napuštenoj stračari, pomisli Dubravka. Onda je ugledala drugu ženu i ostala bez daha. Bila je poput snijega na Badnjak. Kojih 30 godina, prekrasna lica i punih, čvrstih grudi, ispod kojih je bila ruka još golobradog mladica. Neće biti dovoljno da vježbam, pomislila je Dubravka i otišla kući pomalo snuđena. Pomislila je kako se možda zaletjela, kako će joj se ismijavati. Žalila se nekoliko dana, a onda je krenula na djetetu i počela vježbati. Rezultati su se već vidjeli. A jučer ju je nazvala Anđela i pitala mogu li se naći.

„Snimat će me za televiziju!“, vrištala je Dubravka u sebi.

Gužva u salonu nije iz nje mogla izbiti dobru volju.

„Da“, afektirano je rekla Dubravka, kao da je već na televiziji. „Oduvijek sam znala da me čekaju velike stvari. Osjećaš li i ti tako?“, pita Anju.

Frizerka nije znala što bi odgovorila. Zapravo joj uopće nije željela odgovoriti pa je slegnula ramenima.

„Znanost, da. Tko bi rekao da ću na koncu završiti u znanosti. Makar, kad razmislim, majka je uvijek govorila da bih mogla biti znanstvenica. Samo da nisam srela onog gada, pokoj mu duši.“

„Lijepo. A što ćete točno učiniti za čovječanstvo?“, pita je Anja cinično, povrijeđena zbog njenog pitanja o velikim stvarima.

„Pomagat ću budućim liječnicima da praktično usavrše svoje znanje.“

„Vi ste liječnica? To je plemenito zanimanje.“

„Na žalost ne. Iako sam imala kapaciteta, ali...“

„Oprostite, ali bojim se da vas ne razumijem?“

„Postala sam donor. Nakon smrti moje će ti jelo biti na Medicinskom fakultetu. Bit ću svojevrсни model.“

Čudno, pomisli Anja. Ljudi se riktaju da bi bili zgodni dok su živi, a ova se žena uljepšavala za smrt. E, to i košta.

25. ožujka 2014.